Дора Илиева

Промяна

Л 886.7-1
И 52

Стихове

ПОЕТИЧНО

Перото ми изсъхна недокоснато,
ръждясало от сто лета
и мисълта ми непрекъснато
потъва в леност, в сивота.

Къде си мое вдъхновение?
Изчезна сякаш векове
и стиховете ми в забвение
сковани са от ледове.

Но аз очаквам търпеливо
да дойде онзи чуден миг
и словото ми нежно, живо
да предизвика нечий лик.

Ела, ти мое нежно чувство!
Будувай с мене до зори!
Ела и превърни се във изкуство,
душата с вяра изпълни!

В полет мисли ще разгърна,
преливащи от топлота
и листовете бели ще изпълня
отново с химн за любовта.

ЖИВОТ

Без притворство и излишна поза
живота си живях аз досега,
но той не бе поезия, а проза
и в него крачех все сама.

На Божията милост се надявах
и вечно бях във хорските уста,
свличах се, а после се изправях
и ставах все по-силна от това.

* * *

СТОПЛИ МЕ, МАМО!
Стопли ме с твоята усмивка!
Стопли ме в сивия ми ден,
за да надмогна празнотата
свита надълбоко в мен!

Стопли ме, мамо!
Стопли ме както и преди,
когато с виковете твои
в мен живот се зароди!

Стопли ме, мамо!
Стопли ме, даже и след теб
аз да запазя неизменно
топлината ти и занапред!

ДЕТСТВО

Живея, сякаш че във вечна зима –
усещам в мене леден знак.
О, детство хубаво, защо отмина?
Как искам да се върнеш пак!

Ти беше пълно със мечти и краски,
с букети, слънчеви лъчи,
с игри, със песни и със ласки,
с искрящи весели очи.

О, детство сладко, как те пазя
скрито надълбоко в мен,
чрез теб душата ще запазя
в мрачния си леден ден.

* * *

НЕДЕЙ МЕ ПИТА „КАК СИ?”!
Трудно ще ти отговоря.
Като всички нося товара си,
боря се и се усмихвам.
Потъвам в дребни проблеми.
Потъпквам големи мечти.
Стръмни дебри превземам,
спъвам се по равния път.
Прощавам на чуждите,
боли ме от близките.
Давам всичко от себе си.
Все оставам неразбрана.
Недей ме пита „Как си?”!
Не чакай да те излъжа,
просто ще премълча отговора.

СЪДБА

Отхвърлих толкова „Обичам те”,
но тебе не забравих
и чувствам вече, че се свличам.
В сълзи отдавна се удавих.

За не една протегната ръка
опора, рамо бях.
Животът си минаваше така
и в него все сама вървях.

Тя, любовта, била като море.
Тя в живота идвала веднъж.
Тогава кой ще жъне и оре
отдавна изгоряла ръж?

ДАЛИ?

Дали в черупка съм се свила?
Без теб, любов, аз по-съм силна –
със теб съм неприсъща и нетрезва...
Уж те мечтая, викам те,
но ме е страх, не смея...
Не искам пак да ме ограбиш,
че дадох много, с шепи
и съвсем мъничко остана.
То скътано е надълбоко в мен
с надеждата, че ще ме сгрява
чак до последния ми ден.
Не искам никой да опаря
с таз искрица малка,
но ако някой е премръзнал
към нея щом простре ръка
аз с радост и без колебание
сама ще му я подаря.

* * *

СЯКАШ СЪМ В СТРАННО БЕЗВРЕМИЕ,
сякаш се виждам отстрани,
казвам си: „Дявол да ме вземе!
Бъди като другите – не му мисли!".

Сякаш съм отрано белязана,
сякаш все бия на очи...
Казвам си: „Дали не съм наказана?
Бъди като другите, мълчи!".

На мен обаче все ми пука,
дори за дребните неща.
Животът ми ще бъде скука,
ако главата наведа и замълча.